

May Ferfers

Pap je bent geboren op 29 mei 1936 in Kerkrade en groeide door op in een gezin met nog twee broers, Jo en Loek. Op 16-jarige leeftijd ging je werken in de mijn "de Dominiaal" net als je vader en meerdere familieleden; dit heb je tot 1969 gedaan. Toen de mijnen werden gesloten moest je noodgedwongen onder werk gaan zoeken.

Bij IBC in Best zou je met meerdere Limburgers een omscholing volgen. Jij moest dan wel in de kost in Aalst (Eindhoven). Het eten was er zo lekker dat je geen gehaktbal meer kon zien. In 1970 zijn we dan toch samen met jou verhuisd van Kerkrade naar Best. Pap je hebt nog vier jaar bij IBC gewerkt en daarna nog twintig jaar bij Betonson.

Tijdens jouw laatste werkjaren bij Betonson begon het werk in een stoffige omgeving zijn tol te eisen; jij kreeg last van jouw longen, Niet lang na de Vut werd er een spierziekte geconstateerd, waardoor je beperkt werd in jouw bewegingsvrijheid, Pap jij liet je niet uit het veld slaan, maar je putte krocht uit deze tegenslag, Jij zei dan: "Je moet niet kijken naar wat je niet meer kunt, moor naar de dingen die je nog wel kunt,"

De scootmobiel werd jouw ironsportmiddel, in het begin onwennig maar daarna genoot je van de tochten met de scootmobiel. Dit betekende voor jou een stuk vrijheid, Het zwaaien naar andere scootmobielers werd voor jou heel gewoon, (net ols bij motorrijders)

Het ging allemaal goed tot vorig jaar; er werd een kwaadaardige tumor bij je geconstateerd.

Toen ons de negatieve diagnose werd medegedeeld, zei jij meteen: "Jongens ik heb een goed leven gehad met ons Mam en jullie".

Typerend was jouw reactie daarna toen bleek dat je kon worden geopereerd: "We gaan er met z'n allen voor".

Na de zware hersenoperatie op veertien juli vorig jaar bleek dat de tumor heel kwaadaardig was.

Dit konden wij niet veranderen ook al zouden we dit graag gewild hebben.

Door je goed te verzorgen hebben we je uiteindelijk toch nog een jaar bij ons mogen hebben.

Pap, tijdens het afgelopen jaar werd je met regelmaat gebeld en vroegen ze: "May hoe gaat het?".

Jouw antwoordt was dan altijd: GOED! Of jij zei:

"Ze hebben de tumor weggehaald maar niet de humor,"

Pap wat je achterlaat voor ons zijn hele mooie dierbare herinneringen,

Pap je was een fantastische echtgenoot en vader
maar meer nog een geweldige Opa.